

[Niels Helveg Petersen]

mokratisk efter de regler, der nu er gældende i det enkelte medlemsland. Der er altså tale om et møde mellem demokratisk valgte ministre, der forsøger at forhandle sig frem til fælles løsninger. Det har også noget med demokrati at gøre. Der er ikke tale om, at nogen kan diktere løsningerne hen over hovedet på deres landes regeringer.

Dernæst vil jeg pege på det meget principielle og forhåbentlig også praktisk vigtige i, at der nu udpeges en europæisk ombudsmand. Danske, nordiske traditioner og retsopfattelse slår her igennem i et, synes jeg, overordentlig smukt stykke dansk systemeksport. Vi kommer til at se, at den særlige tradition, vi har på dette område, nu også vil gøre sit indtog på den europæiske scene inden for EF.

For det tredje vil jeg pege på, at det europæiske Parlament jo altså får tillagt lidt flere beføjelser, får mulighed for i visse situationer at blokere for vedtagelser. Det er selvfølgelig ikke en initiativret – det er faktisk snarest det modsatte. Den initiativret havde vi jo fra dansk side ønsket os. Det nåede vi ikke denne gang. Det må vi arbejde videre med at nå en anden gang.

Vi nåede heller ikke for så vidt angår åbenhed i forvaltningen og ministermøderne, hvad jeg kunne have ønsket mig. Det er også sager, der kan og skal arbejdes videre med i de kommende år. Men vi står også hos os selv med en stor opgave med at skabe større åbenhed om EF-processen frem til vedtagelserne i Ministerrådet. Vi må hele tiden regne med, at det er vedtagelsen i Ministerrådet, der er afgørende, derefter er Danmark forpligtet. Derfor må der sættes ind, derfor må Folketingets partier nøje overveje med sig selv, hvorledes vi kan skabe en større grad af åbenhed og debat forud for vedtagelserne i Ministerrådet. Det skylder vi at gøre et alvorligt arbejde med, så snart vi mødes til efteråret.

Om miljøpolitikken vil jeg gerne notere som et fremskridt i dagens debat, at hr. Gade medgav, hvad han da også har gjort før, at der, når vi ser på paragrafferne i Unionstraktaten, var tale om et klart fremskridt. Et nej vil jo så også betyde, at vi ikke kan realisere det fremskridt.

Men det er nok egentlig ikke det væsentligste at få sagt om miljøpolitikken. Det væsentligste at få sagt om miljøpolitikken her i det europæiske område er, at dette spørgsmål altså

også optager befolkningerne i andre lande end Danmark. Hos vore nordlige naboer og især dem, der bor i det centrale Europa, og som mærker forureningens følger meget mere, end vi gør her på vores lidt forblæste halvø og øer, er der en utrolig interesse for at få gjort noget mere ved miljøet.

Det er en forkert opfattelse at have, at Danmark i disse miljøspørgsmål er et stakkels lille isoleret land. Der er mange allierede i Europa, i medlemsstaternes kreds, der ligesom vi arbejder for miljømæssige fremskridt, og vil man have dokumentation, kan man jo finde det i EF-Parlamentets behandling af miljøsager, som til stadighed har været udtryk for et ønske om at nå hurtige fremskridt.

Der er tale om, at de europæiske lande i fællesskab skal udforme mere vidtgående og bedre, mere fremtidsrettede regler end dem, vi har i øjeblikket.

Det forekommer mig, at man også i miljøpolitikken kan se eksempler på sådan en lidt vi er de bedste-holdning, som ikke er fuldt berettiget, for der er mange andre end danskere, som ønsker at gøre noget virkeligt for at få bedre miljøregler, samtidig med at det jo altså ikke forhindrer det enkelte land i at have skrappe regler for sig selv.

Man har – og med rette, synes jeg – her i dag diskuteret konsekvenserne, hvis det skulle gå hen og blive et nej. Jeg må sige, at jeg har svært ved at overskue den situation, der vil opstå, og jeg bliver altid temmelig imponeret over dem, der har på rede hånd, hvad der så vil ske. Jeg tror i øvrigt, at en af grundene til, at det er svært at gennemskue, er, at der også i de andre medlemslande vil være uenighed om, hvad det rette skridt derefter vil være; det synes jeg fremgik meget udmærket af hr. Ivar Nørgaards indlæg.

Men jeg tror, det mest usandsynlige er det, som SF forestiller sig, nemlig at man bare kan sætte sig hen og gennemføre en genforhandling. Det tror jeg er den mest usandsynlige udgang, uden at jeg som sagt rigtig kan vide – og det kan heller ingen andre – hvad der bliver den virkelige situation.

En af de store vanskeligheder ved genforhandlingen er selvfølgelig også, at det – lige gyldigt hvilken ende man tager fat i – er noget, der vil skabe store problemer i forhold til andre medlemslande.